

Furtuna

Nelu Preda

Un vânt se abate vuind peste codru,
Frunziș spulberând către margini de zori,
Copacii troznesc cu un sunet mai aspru
Decât artileria de fulgere-n nori.

Și plouă-n neștire cu lacrimi de nouri,
Iar vântul le-abate și cad doar pieziș,
Pătrund peste tot și formează halouri
Lumina de trăznete prin luminiș.

Stau ciute ciulite sub ramuri de fag,
Așteaptă tăcute să treacă urgia,
Iar un copil tot privește din prag -
Curios, contemplând cu nesaț vijelia.

Iar norii par rupți, vălătuci, vălătuci,
De vinete straie cernând picătura
Ce face șiroaie pornind prin uluci,
Și-neacă tot șanțul și-apoi arătura

De parcă toți demonii sunt pe pământ,
Să-și facă de cap cu natura-n stihie,
Și zici că mai scapă doar morți-n mormânt
De clocotul apei ce are să vie.

Deodată, puhoiul se-oprește tăcut,
Și norii se sparg, iar o rază de soare
Străluce timidă ca nou început
Din pagina vieții în timp următoare.